

La gran lliçó que l'Alvarito va portar a la meua vida

Tot d'una el decorat va canviar totalment. En aquells deu minuts amb el metge la vida de l'Álvaro es va posar de cap per avall: "Vaig tenir por. Por al dolor, a la incertesa, por a que el nen patís...".

17/06/2021

Primera estrofa

Als 13 anys l'Álvaro va crear una banda de rock amb els amics. I

d'aleshores ençà no va parar quiet: concerts, enregistraments, gires musicals... "Estava centrat en les meves prioritats: la feina, el progrés professional, tenir coses i la família, tot i que amb un punt de vista diferent del que ara tinc".

Les revistes de música i canals especialitzats es feien ressò dels seus discos i els convidaven a tocar en directe als Concerts de Ràdio 3 (Televisió Espanyola) i en festivals per tota la geografia nacional. La seva última banda es deia 'Nagasaki'. L'Álvaro Tello i el seu amic de la infància i company d'altres projectes, el Pedro Camacho, van treure diversos discos.

Van passar els anys i el 2006 es va casar amb l'Ana. El seu fill Andrés va néixer el 2012, l'Álvaro el 2013, i el Jaime en 2019. "L'Alvarito té una malaltia de la qual encara no hi ha diagnòstic, sense nom, però que es

manifesta com una paràlisi cerebral. Els primers informes parlaven d'un retard psicomotor, que a mi em sonava a que era dins de la normalitat, que no era alarmant, però quan el neuròleg va parlar de paràlisi cerebral, li vaig preguntar en què consistia: us necessitarà per tot, em va dir. I en aquests deu minuts la meua vida es va posar de cap per avall".

Segona estrofa

"Una nit vaig veure un vídeo de sant Josepmaria a YouTube, en el qual una mare que tenia un fill amb paràlisi cerebral li demana unes paraules per poder portar amb alegria aquesta situació. El gest del Pare (sant Josepmaria) va canviar, i també les seves paraules es van omplir de tendresa en adreçar-se a ella. Jo no veia l'Alvarito com una desgràcia, però sí com una mala jugada de la vida, i aquestes paraules

del fundador de l'Opus Dei em van fer veure-ho d'una manera totalment diferent".

Continua l'Álvaro amb el seu relat.

"Un dia vaig anar a l'església de Jesús de Medinaceli, vaig pregar -per aquell temps jo no feia oració-, em vaig confessar, em vaig quedar a l'eucaristia que estava començant i vaig combregar. Vaig sortir de l'església volant, feliç. Em preguntava com havia estat tants anys sense valorar que aquesta ajuda de Déu hi era, per a mi".

"Van passar dos anys dedicat en cos i ànima, fins que vam començar a portar-lo a l'escola d'educació especial: aixecar-me, portar-lo a teràpia, anava a treballar, tornava per a recollir-lo... i m'intercanviava amb l'Ana. Tot allò que abans tant necessitava: la meva música, el meu temps, que eren importantíssims... ja no existien perquè estava bolcat en

la família, en un nen que em necessitava per a tot. Però tenia pau, tranquil·litat. Pensava: rèiem, som una família feliç, encara que amb dolor i incerteses, què passa aquí? I vaig arribar a la conclusió que el secret de la felicitat és donar-se i oblidar-se d'un mateix. Aquesta va ser la gran lliçó que l'Alvarito va portar a la meva vida".

Tornada

I conclou. "Déu ha enviat un àngel a casa, vivim amb un àngel que ha d'anar al cel. La meva esperança absoluta és que al cel l'Álvaro correrà, cantarà, farà el brètol... i això vull veure-ho. Per veure-ho cal que vagi al cel també. Així que cal que sigui bo: a veure si em colo".

Bonus track

L'origen d'aquesta història va ser un WhatsApp en què l'Álvaro explicava que havia compost una cançó sobre

Guadalupe Ortiz de Landázuri, "a qui
dec tant". Els deixem amb la cançó
d'Álvaro.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/la-gran-llico-que-
l-alvarito-va-portar-a-la-meva-vida/](https://opusdei.org/ca/article/la-gran-llico-que-l-alvarito-va-portar-a-la-meva-vida/)
(11/04/2025)